

Børne Blad

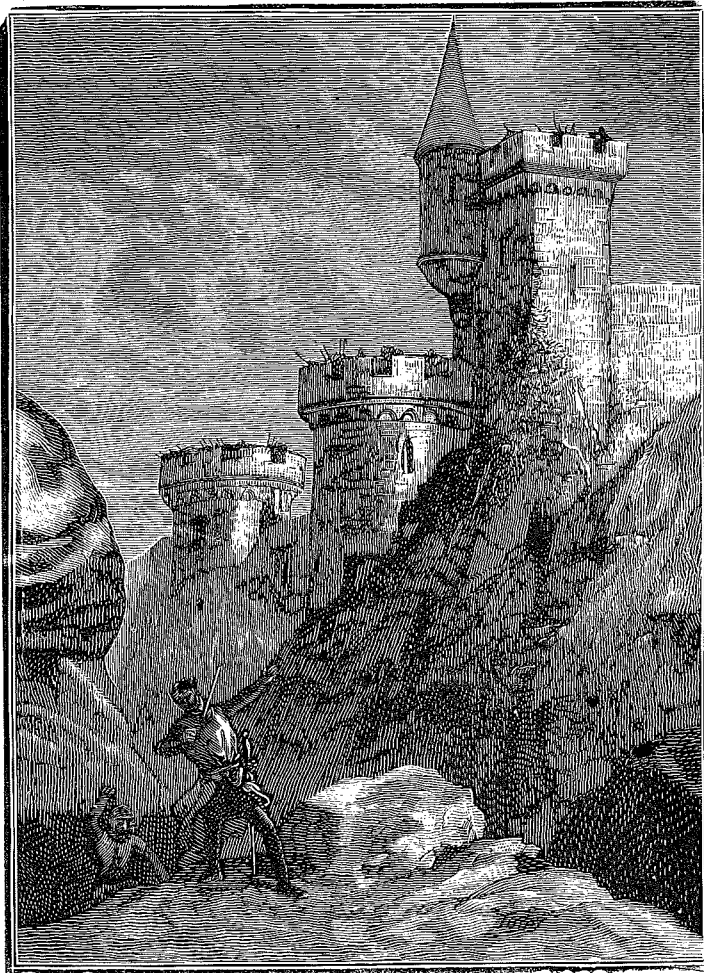

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 46.

17de november 1895.

21de aarg.

En ridderborg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfrud. I paffer til en adresse paa over 5 ekapl. levers det for 40 cents, og over 25 ekapl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Engle og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erredaktionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Anden aargang.

Femogshvretyvende læse.

Den anden artikel.

VI. Kristi ophøstelsesstand.

A. Medarten til helvede og opstandelsen fra de døde.

ABC-klassen: Rom. 4, 25: Jesus blev giben hen for vore overtrædelser og opreist for vor retfærdiggjørelse.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Joh. 11, 25, 26: Jesus sagde: Jeg er opstandelsen og livet; hvo som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve, og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligt.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, Rom. 6, 4 (Sp. 348) og Kol. 2, 15: Han afvæbnede fyrstendømmerne og magterne og viste dem aabenlyst tilfue, idet han triumferede over dem.

Wink.

„Medfor til helvede, opstod tredje dag fra de døde.“ (Bbh. 96 og 97)

— Kristus er forenet med de troende som et hoved med lemmerne. Er nu selve hovedet blevet levende, hæver det sig og aabner øinene, saa er det vist, at ogsaa legemets øvrige lemmer bliver levende.

— Hertugen af Hessenstein, der drog som gesant til den tyrkiske kaiser, hørte i paasketiden ved byen Adrianopel en mand, der maatte trække plojen paa ageren, synge: „Krist stod op af døde.“ Han red hen til ham og spurgte, hvem og hvorfra han var. Manden svarte, at han var en ihv kristen, som var fangen af tyrkerne, som havde lagt saa tungt arbejde paa ham, og han vidste, at han i dette liv ikke kunde vente nogen befrielse. Han havde derfor givet sig taalmodigt tilfreds, og da han nu kom ihu, at den glade paaskfest blev fejret i hans fødeland, saa havde han, Gud til ære og sig selv til trøst, sunget de fedbanlige paaskesalmer, som han huskede fra sin barndom af. — Den, som Sønnen faar frigjort er virkelig fri.

— For nogle aar siden blev der i nærheden af det gamle Thessalonika udgravet to gravsteder, af hvilke det ene flammede fra den hebenste, det andet fra den kristelige tid. Det hebenste gravsted havde den indskrift: „I døden intet haab.“ Paa gravstedet fra den kristelige tid derimod læste man: „Kristus er mit liv.“ Her har vi døden uden og døden med Kristus ved siden af hinanden. Hvi haabløshed, her frimodigt haab — saadan forskjel er virket af evangeliet. Ikke forgjæves havde Paulus til thessalonikerne skrevet de herlige ord: „Men jeg vil ikke, at I, brødre, skal være ubidende om de hensøbe, forat I ikke skal sørge som de andre, der ikke har haab. Thi dersom vi tror, at Jesus er opstanden, da skal Gud og saaledes ved Jesus føre de hensøbe frem til at være med ham“ (1 Thess. 4, 13, 14.) Slumrede maasse i hin grav benene af en af de kristne i Thessalonika, til hvem dette ord først var skrevet, en af dem, som først trøstede, opbyggede og veberkøgede sig dermed? Vi ved det ikke. Men det ved vi, at der er en forskjel, enten vi med eller uden Kristus ser ind i vore kjæres grave og ser vor egen grav imøde. I første tilfælde har vi et sikkert og velgrundet haab, i sidste har vi intet haab eller et falst.

— Fra pastors Dødsleie fortæller: Da han merkede, at døden var nær, tog han afsked med alle, som var om ham. Da doktoren nu ogsaa kom for at se til ham, omfavnede han ham og sagde: „Gud belsigne Dem, doktor, og frelse Dem!“ Derpaa spurgte han lægen, om han troede, at døden nu kunde være langt borte, og da denne svarte: „Nei, nu vil De snart faa freb“, udbød den syge: „Al, hvor De gjør mig glad! De ved ikke, hvilken god efterretning, De bringer mig,“ — saa slog han hænderne sammen og jublede. Da derefter hans kapellan traabte ind, blev han glad og tattede ham som en tro ven og broder; men da han saa, at denne blev sterkt bevæget ved synet af ham, udbød han mildt bebreidende: „Min kjære ven og broder, vil du ikke glade dig med mig?“ og begyndte saa at tale om den herlighed, han gif imøde. Tilfaldt førstes børnene ind til ham. „Ja, glem for alting ikke mine børn“, sagde han. „Vi skal nu skilles, børn“, sagde han, — for evig, Søsler? — for evig, Henrik?“ Dette gjentog han etpar gange, indtil de huffende svarte nei. Han talte nu til dem om den herlighed, som ventede ham, — om hvor høit han havde elsket dem, hvor meget mere deres himmelske Fader da maatte elske dem. Da han den følgende nat havde store smerter, bad han de omkringstaaende at synge, og alle istemte salmen: „Lov og tak og evig ære“, og han sang tydelig med. Og hvorfor var han saa glad i døden, saa længselsfuld efter forløsning? Det ser vi af hans sidste ord. De var: „Sag ved, min Frelser lever.“ Med dem gif han ind til livet aar 1882.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Forty-fifth Lesson.

THE SECOND ARTICLE.

VI. The Exaltation of Christ.

A. The Descent into Hell, and the Resurrection.

ABC Class. Rom. 4, 25: Jesus was delivered for our offenses, and was raised again for our justification.

Catechism Class. Same as above, and John 11, 25. 26: Jesus said: I am the resurrection and the life: he that believeth in me, though he were dead, yet shall he live; and whosoever liveth and believeth in me shall never die.

Explanation Class. Same as above, Rom. 6, 4 (Qu. 348), and Col. 2 15: Having spoiled principalities and powers, he made a show of them openly, triumphing over them.

SUGGESTIONS.

"He descended into hell, the third day arose again from the dead."

(B. H. 96 and 97.)

— We have beheld Christ's humiliation. The Sun of Righteousness appeared as a setting sun gone out of sight. But as the sun, when to us it is set, begins a new day in another part of the world, so Christ, having finished his course in this world, rises again, and that to perform another glorious part of his work in the world above.

— The Resurrection of Christ is the certificate of his mission from heaven, to which he himself pointed as a warrant of all his claims.

— A French infidel once made an effort to uproot Christianity and to get up a religion of his own invention accepted by the people instead of that founded by Jesus Christ. But, as might expected, all his efforts proved a disappointment; and he had almost given up all hope of ever being hailed as the religious leader of the French nation, when he, as a last resort, came to the famous French statesman, Talleyrand, requesting his advice as to how he should secure a foot-hold among the people for his new religion. "Oh," said Talleyrand, "I should recommend you to give out that you are going to offer yourself to be crucified, and then to raise yourself from the grave on the third day; that will wonderfully help to recommend your system, I have no doubt, if you do it."

— In the confidence of the victorious resurrection of his Savior, any believer may boldly defy every enemy. Is it sin that threatens me?

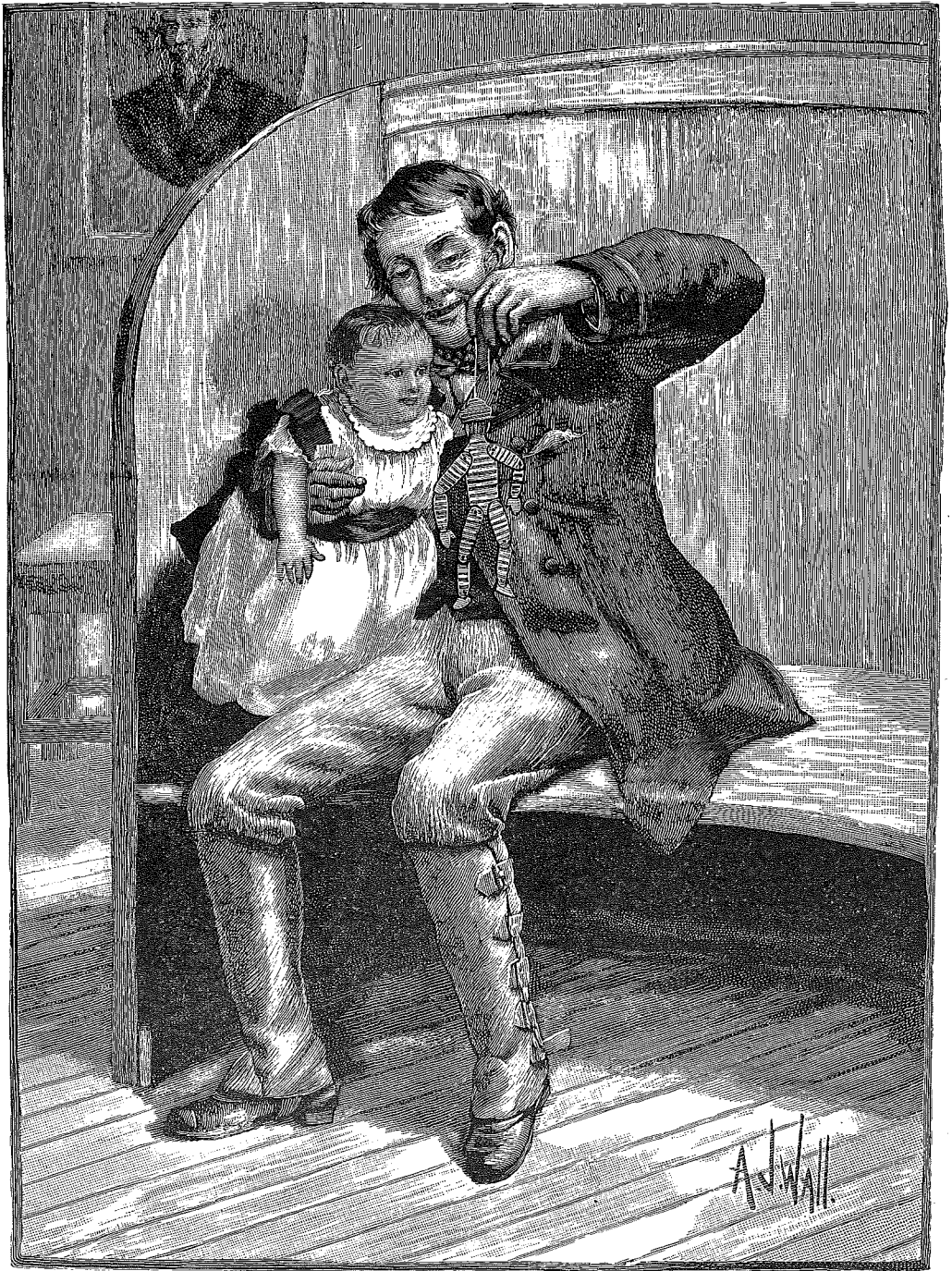
Behold, this resurrection of my Redeemer publishes my discharge. My Surety was arrested and cast into the prison of his grave. Had not every farthing of my debt been paid, my Surety could not have come forth. But now he has come forth; the sum is fully paid. What danger can there be in a discharged debt?

— Without his resurrection the death of Christ would be of no avail, and his grave would be the grave of all our hopes of salvation and life eternal, for faith in a dead Savior is a delusion.

— Just as the first ripe ears of corn, which grew on the plains and mountain-sides of Palestine, were immediately brought into the temple and waved before the Lord, as a pledge that every ear of corn growing in the land should be safely reaped and gathered in; so the resurrection of Christ is a demonstration that we, his people, shall be raised again. If we sleep in Jesus, God will bring us with him; because he lives, we shall live also.

— When Michael Angelo had examined the work of one of his pupils, and had observed that it lacked breadth of treatment, he took his pencil and wrote upon it: "A mp li us"—wider. Now, just that the resurrection of Christ has written, if they could but see it, over men's earthly lives. They are narrow in their range and limited, for the most part, to this present existence; but the great Easter fact says: "A mp li us." Let your thoughts go forward into eternity! Let your plans expand so as to include the things which are above!

— We cannot continue long to live contrary to the world's evil customs and maxims, if we are not upheld by a strength which comes not from the earth. And we find such support in the fact that our Lord Jesus Christ, who died to redeem us, is living yet in our nature to aid and guide us, a human brother, and yet, at the same time, an almighty friend. There is, in one of the valleys of Perthshire, a tree which sprang up on the rocky side of a little brook, where there was no kindly soil in which it could spread its roots, or by which it could be nourished. For a long time it was stunted and unhealthy, but, at length, it has sent a fibre out across a narrow sheep-bridge, which was close beside it; and that fibre fixed itself in the rich loam on the opposite side of the streamlet, whence it drew sap and sustenance, so that it speedily became vigorous. Now, what that tiny bridge was to the tree, the resurrection of Christ is to the believer. The Christian life on earth is growing in an unkindly soil; and if it could find no better nourishment than that can furnish, it would die; but, taught by the Holy Spirit, through faith in our Lord's resurrection for it, it sends a rootlet across the river into the better land, and draws from that all the support it needs to keep it fresh and healthy.

Onkels nye dukkemand.

Gutten med abefatten.

Den lille sjøkonge,

(Fortjættelse.)

Jeg har læst i en bog", sagde Thomas, "at der ikke er noget saa godt for jorden som tang."

"Ja, lad os se at faa en stor bunke", sagde Zbar, og de arbejdede alle med kraft, tvillingerne med.

Et par timer efter kom Zbar spaserende der forbi. "Det var ret, gutter, morgenstund har guld i mund. De smaa er med, det kan jeg like, lad mig se, I bliver saadan ved", og han nikkede saa mildt til dem, at det næsten opvarmede deres forfrosne lemmer; men ikke længe efter fik de noget mere haandgribeligt at varme sig paa; thi en pige fra gaarden kom ud med fire svingende skaaler kogende melk med brød til, som blev nydt med stor velbehag og mange taksigelser. Nu var klokken imidlertid saa mange, at de havde naaet den tid, paa hvilken de ellers pleiede at staa op, hvad just ikke var nogen tidlig tid; thi moderen var syg og faderen doven. Saa gik de to store hjem for hver at passe sit; den ene gik til kjørerne, og den anden gjorde op varme. Tvillingerne, som intet havde at gjøre hjemme, blev ved arbeidet.

Næste morgen var de der igjen, men ikke alene, faderen var kommen med. Da Zrvin saa det, smilte han vemodigt og sagde: "Et lidet barn skal lede dem." Hans haarde ord havde ikke udrettet det mindste; men hvad de ikke havde formaaet, det havde børnenes kjærtegn iver. Og han tænkte med bitter anger tilbage paa en tid, da han havde brugt haarde ord, hvor kjærlige maasse kunde have udrettet noget godt. Han gav sine venlige tanker udtryk ved at sende en mand med en plog over til Simon, som hjalp ham godt paa gled med at faa hans jord istand til saatid. Fra den tid begyndte Simon virkelig at blive flittig, tildels rigtignok fordi han ikke kunde holde ud ved at sidde og gruble over sin hemmelighed; men gladere blev han ikke, skjönt alt syntes at se saa meget lysere ud for dem. Hans hustru brød forgjæves sit hoved for at udfinde grunden dertil. Engang begyndte hun at tale til ham om den dag, han skulde betale leie, for at prøve, om det var den, der trykkede ham; men han svarte mut, at han skulde nok betale hvad

han skyldte, og hun skulde ikke blande sig i ting, hun ikke forstod sig paa.

Kort før denne ellers saa frygtede betalingdag kom der et brev fra Jakob. Han var glad og havde det godt. Hans kaptein havde været saa fornøjet med ham, at han havde givet ham 15 dollars. Dem kunde han godt undvære, skrev han, dem skulde hans far have at betale herremanden med. Han kunde godt huske, hvor svært det var for dem, naar den dag kom, og han havde altid tænkt, at naar han blev stor, skulde han hjælpe til, til tak for alt, hvad hans forældre havde gjort for ham. "Wil Vorherre hjælpe mig som hidtil, skal jeg nok sende det samme næste aar", sluttede han. Det var i alle maader et brev, der kunde glæde foreldres hjerter. "Gud har hørt mine bønner", sagde moderen glædesraalende; børnene jublede over den snilde bror Jakob; men alt det var som gloende kul paa Simons hoved, han kunde ikke glæde sig.

Gudnu havde han ikke brugt en eneste cent af de stjaalne penge; Annas lille dragt havde rigtignok engang bragt ham til at tage en guldbmynt frem, men det var, som blev den blodrød af skam. Han kunde ikke kjøbe klæder til Anna for de penge. Hun var forsvrigt den lille sjøkonges stadige legefamerat, snart paa gaarden, snart ved stranden, og da Zrvin lagde merke til hendes daarlige klæder, talte han med sin mor om at staffe hende nogle nye, og en sommeraften kom begge børnene staaende glade løbende ind i Simons hus for at overraske hele familien ved synet af Annas nye klæder.

"Se, far, hvad hr. Zrvin har givet mig", raabte hun og sprang hen til faderen, der sjelden var gnaven mod hende. Men Simon for rasende op: "Nei, det er for galt, jeg har aldrig bedt ham om noget, jeg skal nok selv sørge for klæder til mine børn." Hans kone søgte at tale ham til rette, mens børnene skuffede og forstrækkede løb ud igjen.

Der var en baad løselig fastgjort nede ved stranden. Hr. Zrvin vilde ud paa en natlig jagttur efter en flok sæler, som man havde seet boltre sig ude ved Grønholmen og Sorte skjæret, og hans baadsmand havde lige gjort baaden rede og var gaaet op til gaarden for at hente sin herre. Zrvin vilde imidlertid først kysse sin gut til godnat og spurgte efter ham. Da han fik vide, at han

havde fulgt Anna hjem, gif han først ned til Simon Giffers for snarest mulig at sende gutten hjem i seng.

Familien, med undtagelse af faderen, sad ved aftenmaaltidet. De hilste høflig paa herremanden, da han kom ind, men vidste ikke med bestemthed, hvor børnene var; kun Ivar formodede, at de var gaaede ud at lege paa næsset, da Annas far var der.

„Jeg holder ikke af, at de leger paa næsset“, sagde herremanden heftig, „og desuden er det for sent for saadanne smaafolk at være ude.“ Han skyndte sig ud at lede efter dem, fulgte af Ivar og Thomas. I det samme kom Simon gaaende fra næsset; han vilde have undgaaet Ivar, men denne gif ligevejen til ham og spurgte: „Hvor er de to børn?“

„Børnene“, gjentog han forstrækket og kom i det samme til at tænke paa, hvordan han havde tiltalt Anna. „De maa være her i nærheden, ved stranden eller i et af husene, det er ikke en time, siden jeg saa dem.“

„Gaa op paa gaarden og sig til folkene, at de skal komme ud og hjælpe mig at lede“, sagde Ivar, der nu blev alvorlig angst; og hans ansigt smittede Simon, saa han skønnede, idet han løb op til gaarden: „Guds haand er over mig, min synd har fundet mig, aa mit barn, mit barn!“

Herremanden krøb imidlertid om paa næsset fra den ene klippestykke til det andet, men fandt intet spor af børnene.

Børnene var imidlertid efter at være blevne skræmte af Simons haarde ord gaaede ned til stranden, hvor baaden havde ligget saa indbydende til at sætte sig ud og gynge i. Det gjorde de ogsaa. Søkongen plastede lidt i vandet med en aare, rebet løsne sig, og snart flød baaden. Først blev de forstrækkede; men det var en yndig sommeraften, og havet havde intet skrækindjagende; de trøstede sig med, at det egentlig var en ganske morsom fart; men de kom stedse længere ud, og nu blev de bange.

„Du skal ikke blive bange, Anna, der er nok nogen, der ser os“, sagde søkongen, og de sad saa lidt stille, mens baaden vedblev at glide. Paa en gang greb Anna fat i guttens arm.

„Du maa ikke græde“, sagde han. „Nei, nei, jeg vil ikke græde — men — lad os bede“, sagde hun. Derpaa knælte de ned, foldede

hænderne og bad, at Gud vilde sende nogen, der kunde hjælpe dem.

„Nu er alt godt“, sagde gutten, „jeg er vis paa, han sender nok nogen. Du ved nok, at da pleiefar fandt mig paa Sortestjæret, blæste det saa forstrækkeligt, og sjøen gjorde saadan støi, at jeg var bange, Gud ikke kunde høre; men han hørte mig dog; saa han kan meget bedre høre os i aften da det er saa stille.“

„Det gjør slet ingen ting“ sagde Anna ivrig belærende. „Gud er allevegne og kan høre, om der er aldrig saa megen støi.“

„Det blev mørkere, og de kom længere ud. „Jeg vilde ønske, at Gud vilde sende nogen snart“, sagde gutten.

Bludselig gav det et stød i baaden, de for forstrækket op, baaden sad fast mellem stenene og sjøgræsset ved Sortestjæret. Nu var Anna lige ved at græde. „Hvad skal vi nu gjøre?“

„Nu skal vi krybe op paa klippen“, sagde gutten opmuntrende, „den er næsten stor nok til at være en ø. „Det er jo Sortestjæret“, udbrød han derpaa helt fornøjet, „det var her, jeg laa den nat, og her jeg har været saa tidt med pleiefar.“

Han hjalp hende op paa toppen, hvor der var et lidet gran græs; der satte børnene sig og krøb sammen, thi det var begyndt at blive koldt. „Jeg synes næsten, der var bedre i baaden“, sagde Anna.

(Sluttet.)

200,000 Blomsterkort

med paatrykte bibelsprog, baade paa norsk og engelsk, til uddeling i søndagskoler osv. En mangfoldighed af forskellige mønstre og forskellige vers. Sorterede i dusinvis. Pris portofrit: 3, 4, 5, 7, 8, 10, 12, 13, 15, 20, 25, 30, 35, 40 og 50 cents pr. dusin.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Julekort

med norske og engelske inskriptioner til 5, 7, 8, 10, 12, 15, 20 og 25 cents pr. stykke, portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Emmas nye kjole.

Det var Emmas geburtsdag; hun var sjets aar gammel. Da hun om morgenen kom ind i stuen, havde hun af sine forældre faaet i foræring en nydelig ny kjole og en pen blomst.

"Stal jeg virkelig have den?" udrød hun og beundrede den nye kjole.

"Ja," sagde forældrene, "det er meningen at du skal have baade den og blomsten i geburtsdagsgave."

Jublende kastede Emma sig om halsen paa sine forældre og hoppede frydefuld om i stuen. Hun lod ikke moderen faa ro, før hun fik lov til at faa kjolen paa. Og saa klippede hun en blomst af og satte den paa brystet, beundrede sig selv i speilet og sagde: "Nu er jeg meget penere end Anna og vil ikke mere lege med hende."

Straks efter kom Anna, der var datter af en fattig gartner i nabogaarden, springende ind for at gratulere sin veninde; hun havde en buket med smukke blomster med sig.

Emma tog mod blomsterne uden engang at takke ordentlig for dem og sagde stolt: "Anna, jeg kan ikke mere lege med dig. Jeg har faaet saadan pen ny kjole og kan umulig vise mig sammen med dig i din stygge dragt."

Anna blev blodrød i ansigtet, og taarerne kom frem i hendes øine; hun sagde dog ikke noget, men gik stille og ydmyg ud af døren.

Men Emmas fader havde hørt altsammen; han havde været vidne til sin datters hovmodige opførsel mod Anna og gik efter hende og forsøgte at vise sig saa venlig som mulig mod det stakkels barn.

"Vær ikke bedrøvet, min snilde lille pige," sagde han, "Emma skal ikke mere krænke dig saaledes."

Derpaa befalede han, at man øieblikkelig skulde tage den nye kjole af Emma; hun skulde ikke faa lov til at have den paa før om en hel maaned, og hvis hun var saa uskikkelig en gang til, skulde den tages fra hende for altid.

Det var en haard straf, og den lille pige følte sig meget stamfuld; men hun indsaa, hvor stolt og ufjærlig hun havde opført sig, og bad med taarer i øinene Anna om tilgivelse.

En ridderborg.

(Med billede.)

Vor stert ligger ikke den gamle ridderborg der, bygget paa de steile klipper med høie taarne og omgivet af dybe grave.

Det synes dumdriftig at angribe en saadan borg; den ser ud til at være uindtagelig og dog har fiender nærmet sig den, riddere med hjelm og brylje og skarpe sverd; men fra borgens taarne sendes en regn af spyd og pile mod de driftige angribere, og ansørreren synker om, rammet af et spyd i halsen. Efter ham følger hans krigere; de er modige og vel rustede; men hvorledes skal de kunne komme opad saadanne klippesider?

Det er en fast borg. Vi bringes ved at betragte den til at komme ihu Luthers salme: "Vor Gud han er saa fast en borg." Se paa billedet, kjære læser, og tænk over de salmeord, som den store kirkefader bruger for kraftig at udtrykke Guds mægtige beskyttelse og naadige bistand. Hans samtid havde rigere anledning til at se ridderborge og derfor lettere for at forstaa, hvad det vilde sige, at vor Gud han er saa fast en borg. Sid billedet maa bidrage til at gjøre Luthers salmeord levende for eder, og gid I alle maatte søge værn og beskyttelse hos ham, der er saa fast en borg. Vi har fiender nok, som ønsker at tilintetgjøre og fordærve os; det er godt at kunne søge ly inden disse sterke mure, bag hvilke vi ikke behøver at frygte; naar satan og hans hær angriber os heder det med sandhed: han ingen ting formaar. Men saa maa du ogsaa huske paa ikke at forlade denne borg; spørg dig hver dag, om du virkelig er inden dens beskyttende porte; ellers vil du altfor let blive besejret i kampen; thi: "vor egen magt er intet værd; vi vare snart nedhugne."

Opl. paa billedgaaden i nr. 44.

Vi har en meget agtværdig og stræbsom husmandsstand.